

INSPIRATIE - 11 november 2017

Jan van Dijk is al jaren afgevaardigde van de NGK Oegstgeest naar de Landelijke Vergadering.

“Van vechtscheiding naar verliefd, verloofd getrouwd”

“Het beste deel van mijn gemeente is weggegaan.” Het is dinsdag 2 mei 1967. Ik zit in de huiskamer van ds. Roel Brands sr. in Oegstgeest. Hij heeft mijn attestatie nog in zijn handen. Hij vertelt dat veel gemeenteleden die bezwaar hadden tegen zijn ondertekening van de *Open brief*, een week eerder niet meer in de kerk waren geweest. En twee dagen geleden hielden ze hun eigen kerkdiensten. Ds. Brands maakt een aangeslagen indruk. Ik woonde op kamers in Oegstgeest en kerkte daar al ruim een jaar regelmatig. In de pastorie was ik altijd welkom voor een praatje, vaak ook met mevrouw Brands en hun dochters van mijn leeftijd. De druk die de kerkelijke moeiten op een gezin leggen, was zo nu en dan goed te voelen.

“Een kankergezwel dat eruit moet worden gesneden.” Woorden van een week later die me altijd zijn bijgebleven. Dat zinnetje – over de *Open brief* en zijn ondertekenaars - is 32 jaar een scherpe herinnering geweest en ik kon zomaar emotioneel worden als het over die tijd ging.

Nu zie ik niet zo veel heil in uitspraken van kerkelijke vergaderingen over het verleden. Ook omdat intussen het merendeel van onze kerkleden niets met dat verleden heeft. Maar ik gun iedereen voor wie dat verleden nog wel een last is, een ontmoeting van gebed en verootmoediging waarin die last eindelijk helemaal van hen af mag vallen. Zelf had ik zo'n moment 18 jaar geleden op een ministry-cursus in Leiden toen twee broeders uit de vrijgemaakte kerk van Oegstgeest voor mij baden. De droevige herinnering blijft maar het staat me niet meer in de weg om me in te zetten voor kerkelijke eenheid van allen die van Christus zijn.

Terugkijkend besef ik dat onzuivere beeldvorming destijds een grote rol speelde. En ook vandaag is dat gevaar actueel. Maar vooral ontbrak het aan ontmoeting, gesprek van hart tot hart, juist als er pijn in het hart was. Zo kwam het tot een vechtscheiding. Velen die zich met hart en ziel inzetten voor de kerk, politiek en het Gereformeerde onderwijs werden

innerlijk verscheurd. In gezinnen liet het diepe sporen na. Denkt u nog even aan dat zinnetje, *"Het beste deel van mijn gemeente is weggegaan"*, ik denk dat het ging over inzet en liefde metterdaad.

Gelukkig kwam er een kentering toen gemeenteleden elkaar over de grens weer tegenkwamen bij de ChristenUnie, Evangelische Omroep, Alphacursus, samen bidden en muziek. Zichtbaar werd dat Gods Geest niet werkt volgens een kerkelijke theorie. Ik vat wat ik in die jaren zag gebeuren, samen in twee boektitels: *'Oog voor elkaar'* en *"De Geest schrijft wegen in de tijd"*. Van beide boeken was de auteur de Christelijk Gereformeerde professor Versteeg, een pionier en voorbeeld in de oecumene.

En dan deze dag. Vrucht van wat in plaatselijke kerken groeide. Maar tegelijk ook een uitdaging om wijs om te gaan met de verscheidenheid in de kerken. Niet de start van een bureaucratisch proces. Wel samen ontdekken wat bindt in de volle breedte van de kerken. Wanneer je deze dag ziet als de verloving dan kan dat alleen als er liefde is. En dus echte interesse vanuit de NGK voor de volle breedte van de GKv en omgekeerd. Daarvoor is het nodig elkaar te ontmoeten, plaatselijk en regionaal.

Trouwen is: voor het oog van de buitenwereld daadwerkelijk één worden. Dat duurt nog even. Verloven is: trouw beloven. Aan onze trouw ligt de trouw van de Here God ten grondslag. Onze trouw is in de kern trouw aan het Woord van God. Dat past wonderwel in de traditie van onze kerken. Zij hebben hun wortels in de Schriftbeweging van de jaren dertig van de vorige eeuw. Niet kerkelijke vergaderingen of de theologie hebben het voor het zeggen, maar het Woord van God, gewoon elke dag en voor het volle leven en voor iedereen. Bij trouwen denk ik ook vandaag aan de volgende generaties, voor en met hen willen we een belijdende kerk zijn. Laat dat onze visie bepalen.

Ooit begon professor Veenhof in 1946 zijn werk aan de opleiding met een rede over het Woord van God in de brief aan de Hebreeën. In die lijn geef ik u een enkel vers uit Hebreeën 4 mee als bagage voor onderweg.

"Want levend en krachtig is het Woord van God" en "Laten we dus zonder schroom naderen tot de troon van de Genadige, waar we telkens als we hulp nodig hebben barmhartigheid en genade vinden."

Het lijkt wel of NBG speciaal voor ons in deze pericoop een tussenkopje plaatste: *Trouw blijven aan de belijdenis.*

In de Bijbel die ik van mijn moeder erfde, met rode inkt gedrukt.

Laten we ook vandaag luisteren naar het Woord en bidden om genade. Alle eer aan God in Christus Jezus!

Jan van Dijk